

Bosbeeskes

Sofieke liep langs de rand van 't bos naar bosbessen op zoek,
maar ze vond er geen enkele tros, nee, geen enkele tros,
zelfs een kleintje vond ze niet, zelfs een kleintje vond ze niet.

Toen Sofieke dieper in het bos wou gaan, stond daar de jagersknecht.
“Och meisje, het bos zit vol gevaar, ja vol groot gevaar,
geloof wat ik je zeg, geloof wat ik je zeg”.

Maar ze liep de man gewoon voorbij en daar stond de jagerszoon...
“Sofieke zet je neer bij mij, ja zet je neer bij mij
en ik doe je korfje vol, ja ik doe je korfje vol”.

“Mijn korfje vol is niet nodig, een handvol is genoeg.
Mijn vader heeft een grote tuin, ja een grote tuin
en daar groeien bessen genoeg, ja daar groeien bessen genoeg”.

Maar hij trok het meisje op het mos en haar hartje begon te slaan.
Welk meisje zou in het stille bos, in het stille bos
zo'n bosbessen weerstaan, aan zo'n bosbessen weerstaan.

Maar voor het jaar verstreken was, de verwondering was groot,
dan zat ons blond Sofieke, ja ons lief Sofieke
met een kind op haar schoot, met een kind op haar schoot.

Ze dacht dat het van de bessen kwam, “Ik trok ze te vlug af”.
Ze dacht “het is van de bosbessen, ja van de bosbessen,
ze waren veel te straf, ja ze waren veel te straf”.

Hoor, meisjes als je naar het bos wil gaan, ga nooit alleen op stap,
wan t ik weet in 't bos veel bessen staan, ja veel bessen staan
en die groeien veel te snel en die groeien veel te snel...